

Palstalla seurataan vuorotellen kahden perheen odotusta. Maija odottaa ensimmäistä lastaan, joka adoptoidaan kotimaasta. Sami kirjoittaa toisen kansainvälisesti adoptoitavan lapsensa odotuksesta.

Olet mitä näet

KUN ODOTIMME tytärtämme, emme osanneet arvatakaan, miten suloinen suomalainen tyttö sieltä loppujen lopuksi tulisikaan. Tyttö joka rakastaa ruisleipää, kaurapuuroa, Mannerheimin patsasta, Sibeliusta ja kansantanssiperinteestä kumpuavaa musiikkia. Meille olisi toki ihan sama, vaikka hän rakastaisi empanadaksia, paistettuja marsuja, sokerimaitoa ja tulivuorimaisemaa. Joitakin edellä mainittuja vain on hankalampi tarjota täältä Suomesta käsin, joten ei ihme, että lapsi imee vaikutteita sieltä, missä hän niille altistuu. Ja ei, emme ole intohimoisia Mannerheimin rakastajia. Tyttö nyt vain sattuu rakastamaan kaikkia patsaita, joita Helsingissä eteen tulee. Risto Rytin patsas on yhtä lailla kova juttu.

Yritän ehkä vain sanoa, että ympäristö tekee meistä suurelta osin sen, mitä olemme sisäiseltä mielenmaisemaltamme. Ulkonäöllemme emme voi mitään. Tyttäreemme on erilainen kuin muut: hän on myös Kolumbian kansalainen. Asia, joka ei ole hänelle millään tavalla edes tärkeä vielä. Toivottavasti tulee olemaan, ajattelen isänä; juuret

ovat rikkaus, ja on tärkeää ymmärtää niiden merkitys, varsinkin kun niitä on kaksin kappalein.

ADOPTIOVANHEMPINA olemme usein kahden tulen välissä. Varsinkin jos kyse on niin sanotusta rotujen (hirveä sana, tiedän) välisestä adoptiosta. Perheenä emme täytä muiden silmissä jotain myyttistä suomalaisen perheen normia, koska poikkeamme toisistaan ihonvärittämme. Sama pätee myös toisin päin: yhtä uteliaita katseita kohtaa afrotaustaisten ihmisten puolelta toisinaan. Nämä kokemukset ovat onneksi poikkeuksia. Onneksi.

Törmäämme hyvin harvoin tilanteisiin, joissa joudumme tekemään tiliä taustastamme. Ehkä loukkaavin tilanne on ollut se, kun eräs vanhempi rouvashenkilö tuijotti meitä pitkään bussissa ja kakaisi sitten: ”Onks toi teidän?” Harmi, etten ollut silloin kerännyt vastauskokoelmaani heittoja, kuten ”joo, vuokrasimme lapsen eBaysta kuukaudeksi” tai muita yhtä nerokkaita pahennuksen aiheuttajia. Lapsilta kuulee samaan tyyliin

ehkä rehellisimmät ja viattomimmat kysymykset, mutta niihin voi helposti vastata jotain ympäripyöreää, ja se on sitten siinä. Lapset ovat lähes poikkeuksetta värisokeita eivätkä useinkaan liitä ihonväriin erityisiä merkityksiä, ellei heille ole niin opetettu.

OLEN OLLUT viime aikoina huolissani yleisen maahanmuuttokeskustelun sävystä. Pelkään pitkän tähtäimen vaikutusten olevan pahimmillaan sellaisia, että kuka tahansa kantasuomalaisesta poikkeavan näköinen saa otsaansa leiman, jota ei ole ansainnut. Suomalaisuus ei ole ihonväristä kiinni. Suomalaisuus on muutakin kuin ruisleipää ja sinisiä silmiä. Suomalaisuus on elämistä ja olemista muita ihmisiä, yhteiskuntaamme ja sen historiaa kunnioittaen. Sitä varten ei tarvitse syntyä Suomessa. Suomalaisuuteen kasvetaan pikkuhiljaa syntyperästä riippumatta, ja mielestäni on ennen kaikkea hyvin suomalaista tarjota siihen kaikille tasavertainen mahdollisuus.

Sami

KUVA *Raisa Saviaho*

MAIJAN uusimmat kuulumiset voit lukea osoitteessa www.adoptioerheet.fi/odotus.